

Arrest

nr. 64 770 van 13 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom uit Kragujevac (Servië) en bent u in het bezit van de Servische nationaliteit. Toen u ruim twintig jaar geleden uw huidige echtgenoot (B.N.) (O.V. 6.715.255) leerde kennen, trok u met hem naar Plementina in Kosovo, waar u traditioneel met (N) huwde. Door de jaren heen kregen jullie samen tien kinderen en in augustus 2010 huwde u tevens officieel met (B.N.) in Kragujevac, waar jullie sinds 1999, na het vluchten voor de oorlog in Kosovo, verbleven. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich steunt op dezelfde asielmotieven die uw echtgenoot ten overstaan van het Commissariaat-generaal naar voren bracht. Zo beaamde u dat jullie Servië verlaten hebben ten gevolge de agressiedaden waar u en uw twee oudste zonen het slachtoffer van werden in 2010. Zo werden uw zonen (F.) en (E.) beide door een aantal Servische jongeren op straat in elkaar geslagen en werd u een aantal dagen voor jullie vertrek uit Kragujevac in een seinhuisje

een vijfhonderdtal meter verder dan uw woning door twee Servische werkmannen verkracht. U verliet op 20 oktober 2010 Kragujevac met het idee een nieuw leven op te bouwen in Subotica (Servië). Daar aangekomen werd u al snel aangesproken door een aantal personen die jullie uiteindelijk naar België zouden brengen. U vertrok met uw gezin op 27 oktober 2010 uit Servië en kwam op 28 oktober in België aan. De volgende dag diende u in België een asielaanvraag in. U bent niet in het bezit van documenten die uw identiteit en/of nationaliteit kunnen staven. U wenst niet naar Servië terug te keren daar u er niet in constante angst voor de Serviërs wil leven. Naar Kosovo kan u niet terug daar u vreest dat uw echtgenoot er door Albanezen of Serviërs zal worden vermoord.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u zich integraal steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw echtgenoot, (B.N.) (O.V. 6.715.255), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden vastgesteld besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u luidens uw verklaringen op het ogenblik van uw vertrek uit Servië over een geldig Servisch paspoort beschikte, wat haaks staat op uw bewering niet over de Servische nationaliteit te hebben beschikt (CGVS I, p.9 en 10). Door het ontkennen van de Servische nationaliteit heeft u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachten te misleiden. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van en is niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker mag immers te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Er dient dan ook te worden besloten dat u zowel over de Kosovaarse als de Servische nationaliteit beschikt. Uw asielaanvraag en actuele vrees dienen dan ook ten opzichte van zowel Kosovo als Servië beoordeeld te worden.

Voor wat Servië betreft, waar u bovendien sinds uw vlucht uit Kosovo in 1999 tot aan uw vertrek naar België in oktober 2010 zou verbleven hebben, dient vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u Servië ontvlucht bent wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst rijzen er ernstige twijfels over uw bewering sinds uw aankomst in Servië in 1999 tot uw vertrek naar België in 2010 nooit over een permanent registratieadres in Servië te hebben beschikt. U zou in die periode slechts als ontheemde (IDP - internally displaced person) in Servië verbleven hebben. Uw aanvankelijke registratie als ontheemde wordt door mij op zich niet betwist. Wel bestaat er een sterk vermoeden dat u voor uw komst naar België tevens als een volwaardige inwoner van de stad Kragujevac over een permanent registratieadres aldaar beschikte. U ontkende dit weliswaar en beweerde dat u wel meermaals ongeveer een jaar geleden heeft geprobeerd zich in te schrijven als een volwaardig inwoner van Kragujevac, maar dat u dit werd geweigerd omdat u oorspronkelijk was ingeschreven in Obilic en u de Kosovaarse nationaliteit had. U verklaarde weliswaar een domicilieadres te hebben gehad in Kragujevac, met name in de straat 'Milutina Todorovica', maar dat zou volgens uw verklaringen een voorlopige domiciliëring geweest zijn die de Servische autoriteiten weigerden op uw identiteitskaart te zetten (CGVS I, p.8-10). Uw verklaring dat aan (Roma-)ontheemden in Servië steeds geweigerd werd zich permanent op een adres in Servië te registreren staat evenwel volledig haaks op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Uit deze informatie blijkt immers dat in 2003 een administratieve verordening werd uitgevaardigd die het voor interne vluchtelingen uit Kosovo mogelijk maakt om zich uit te laten schrijven uit hun gemeente in Kosovo en zich te laten registreren als inwoner met permanent registratieadres in Servië, buiten Kosovo. Dat uw verklaringen hieromtrent weinig geloofwaardig zijn, blijkt bovendien uit de volgende vaststellingen. Zo verklaarde u in dit verband in Servië over een identiteitskaart te hebben beschikt die uitgereikt werd door de SUP te Kragujevac met een domicilieadres in Plementina (CGVS I, p.9). Uit de op Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt evenwel dat de vroegere lokalen van de burgerlijke stand van de gemeente Obilic en het politiekantoor van deze gemeente, waar de identiteitsbewijzen en paspoorten worden uitgevaardigd, na het einde van de oorlog in Kosovo in 1999 naar de gebouwen van de gemeente Nis in Servië werden overgebracht of gedelokaliseerd, waar ze zich nog steeds bevinden. Als ontheemde zonder vast registratieadres in Servië diende u zich bijgevolg tot deze gemeente in Nis te richten voor het verkrijgen van een Servische identiteitskaart. Het feit dat u in Servië over een identiteitskaart uitgereikt door de SUP van de gemeente Kragujevac beschikte, impliceert dat u over een vast domicilieadres in deze gemeente beschikte. Dat deze identiteitskaart een domicilieadres in

Plementina zou bevat hebben, is bijgevolg onmogelijk. Het feit dat u ook over een paspoort uitgereikt door de SUP in Kragujevac beschikte, ondersteunt de vaststelling dat u in deze gemeente over een permanent registratieadres beschikte. Dit wordt bijkomend ondersteund door de verklaringen in dit verband afgelegd door uw echtgenote tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Zij verklaarde dat 'Milutina Todorovica' in Kragujevac het adres was dat vermeld stond op al jullie identiteitskaarten en paspoorten (CGVS II echtgenote, p.2). Bovenstaande bevindingen nopen mij ertoe te besluiten dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw verklaring zich niet als permanente inwoner van Servië te kunnen registreren en zetten daarenboven uw algemene geloofwaardigheid op de helling.

Voorts dient hier gewezen te worden op een ernstige inconsistentie tussen de verklaringen van uzelf, uw echtgenote en uw zoon (F.) gedaan ten overstaan van het Commissariaat-generaal. Wat betreft één van de hoofdmotieven van jullie vertrek, namelijk de slagen die aan uw twee oudste zonen door onbekende Serviërs zouden toebedeeld zijn in 2010, verklaarde u en uw echtgenote dat eerst jullie zoon (E.) en een tweetal maanden later jullie zoon (F.) slachtoffer werd. Uw zoon (F.) daarentegen verklaarde dat hij als eerste slachtoffer van dergelijke praktijken werd en (E.) een maand na hem werd geslagen (CGVS I, p.13; CGVS II, p.5; CGVS II echtgenote, p.4; CGVS (F.), p.7). Dit ondermijnt bijkomend de waarachtigheid van uw asielrelaas.

Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u beweerde problemen van uw gezin met Servische burgers voor hulp of bescherming geen of onafdoende beroep kon doen – of bij een eventuele terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de Servische autoriteiten, met wie u noch uw echtgenote en uw zoon (F.) ooit problemen gekend heeft (CGVS II, p.8; CGVS II echtgenote, p.7; CGVS (F.), p.11). Zo verklaarde u enkel voor de problemen die uw zoon (E.) kende naar de politie te hebben gebeld om melding te maken van de gebeurde feiten. De Servische autoriteiten zegden u naar het politiekantoor te komen om aldaar de nodige vaststellingen te doen, wat u echter naliet te doen. Uw verklaring waarom u naliet naar de Servische politie te gaan, met name omdat u vreesde onderweg ook slachtoffer te worden van dergelijke agressiedaden is, gelet op het feit dat de problemen die uw zoon (E.) in 2010 kende de eerste fysieke agressiedaden ten aanzien van iemand van uw gezin waren en gelet op het feit dat jullie nadien nog regelmatig het huis verlieten om ondermeer op zoek te gaan naar oud ijzer, geenszins afdoende ter rechtvaardiging van uw nalaten ter zake (CGVS I, p.13; CGVS II, p.8). Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij redelijke stappen onderneemt in zijn land van herkomst met het oog op het verkrijgen van hulp en/of bescherming. Ook uw verklaring voor het niet melden van de verkrachting van uw echtgenote, met name omdat uw echtgenote bedreigd werd door haar agressors en u niet wilde dat het nieuws over de verkrachting van uw echtgenote in de buurt de ronde zou doen, rechtvaardigt uw nalaten klacht in te dienen voor de voormelde feiten bij de Servische autoriteiten allerminst (CGVS II, p.6-7). Het is immers net het doel van een klacht bij de politie dat dergelijke problemen worden opgelost of voorkomen. Tevens moet opgemerkt worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag, zoals reeds gesteld, worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in het land van herkomst, wat u naliet te doen (CGVS II, p.6-7).

In dit verband dient bovendien opgemerkt te worden dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiserdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de

burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen. Tevens blijkt uit die informatie dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie.

Ten slotte haalde u nog aan in Servië tevergeefs sociale hulp te hebben aangevraagd daar u het in Servië met een minimum aan middelen diende te redden (wat u illustreerde met een aantal foto's van u en uw gezin in uw woning (document 7)). U verklaarde in Kragujevac ruim vijftig keer gepoogd te hebben sociale bijstand te verkrijgen, maar dat de dame die daar werkte, ene (S.), u en/of uw echtgenote steeds zonder iets wandelen stuurde. In dit verband dient echter gewezen te worden op een aantal tegenstellingen in de verklaringen van uzelf, uw echtgenote en uw zoon (F.), die ertoe leiden dat er hoegenaamd geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring ter zake. Immers zowel u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal als uw zoon (F.) verklaarden dat u soms alleen soms met uw echtgenote naar (S.) ging, maar meestal uw echtgenote met een aantal kinderen in de hoop zo iets van steun te verkrijgen. Tijdens het tweede gehoor van u en uw echtgenote verklaarden zowel u als uw echtgenote dan weer dat jullie af en toe samen en nu en dan elk apart bijstand gingen vragen aan (S.), maar nooit met de kinderen erbij (CGVS I, p.5; CGVS II, p.2; CGVS (F.), p.4; CGVS I echtgenote, p.4; CGVS II echtgenote, p.2-3). In dit verband kan bovendien nog opgemerkt worden dat ook ontheemden met een registratiebewijs in Servië, dat u ook had, recht hebben op sociale bijstand. Op de achterzijde van een Servische ontheemdenkaart wordt uitdrukkelijk melding gemaakt van het feit dat interne vluchtelingen dezelfde rechten en plichten hebben als de andere burgers in Servië. U verklaarde ter zake bovendien zelf enkel gevlucht te zijn omdat u en uw gezin niet met rust werden gelaten. Aan eten en drinken had u geen tekort (CGVS I, p.11-12).

De op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie toont bovendien aan dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid integendeel gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan ministeries en ngo's.

De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" – een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid – concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van de Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.

Voor wat Kosovo betreft, waar u oorspronkelijk van afkomstig bent en waar u tot 1999 verbleef, dient opgemerkt te worden dat u evenmin voldoende elementen heeft aangehaald waarom u vandaag niet naar Kosovo zou kunnen terugkeren. U verklaarde in dit verband niet naar Kosovo terug te kunnen daar u vreest er door Albanezen vermoord te worden (CGVS II, p.10). Hier dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en ook erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Obilic wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, waaronder ook de regio Pristina waartoe Obilic behoort, werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen

veiligheidsincidenten voor waarbij de Roma-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Uw vrees bij terugkeer naar Kosovo vermoord te zullen worden door de Albanezen is dan ook niet langer actueel te noemen. Bovendien verklaarden zowel u als uw echtgenote in de periode voorafgaand aan de Kosovaarse oorlog geen problemen gekend te hebben in Kosovo, noch met andere burgers noch met de autoriteiten (CGVS II, p.9; CGVS II echtgenote, p.7).

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal verder blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo, net als in Servië, zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Bovendien is het beleid van de Kosovaarse overheid is, net zoals dat van de Servische overheid, gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Net zoals in Servië is er aldus ook in Kosovo sprake van maatregelen ter bevordering van de minderhedenrechten.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat zowel de in Servië als de in Kosovo opererende autoriteiten aan respectievelijk Servische en alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden

en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Servische en de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat zowel in Servië als in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat noch de algemene situatie in Servië, noch die in Kosovo a priori op zich een aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Servië Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik nog op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De rest van de door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Zij tonen immers louter uw identiteit, Kosovaarse nationaliteit, burgerlijke staat en oorspronkelijke afkomst aan, elementen die op zich hier niet in vraag worden gesteld. De verklaring d.d. 3 mei 2006 van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Kragujevac toont aan dat uw barak in april 2006 effectief afgebrand is, maar is gelet op het feit dat de brand geruim vier jaar geleden plaatsvond en het feit dat u onmiddellijk na de brand een nieuwe barak bouwde, weinig dienstig voor uw asielaanvraag. Dit kan eveneens geconcludeerd worden voor de door uzelf en uw advocate neergelegde documenten inzake (O.L.). De medische attesten d.d. 28 januari 2011 bevestigen de door u aangehaalde kwetsuren bij uzelf, uw zoon (F.) en uw echtgenote. Dergelijke medische attesten zeggen echter niets over de wijze waarop en/of de omstandigheden waarin jullie aan die blessures zijn geraakt."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook inzake de asielaanvraag van uw zoon, (B.F.) (O.V. 6.715.261), heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Volgens verzoekster strekt onderhavig verzoekschrift ertoe "conform artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 de schorsing en de nietigverklaring te bekomen" van de bestreden beslissing.

2.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

Blijkens het niet-betwiste feitenrelaas bezit verzoekster de Servische nationaliteit. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij zich in het kader van haar asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot worden ingeroepen in het kader van diens asielaanvraag. Verzoekster bevestigt in onderhavig verzoekschrift uitdrukkelijk dat zij zich baseert op dezelfde motieven als haar echtgenoot (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.2). Vervolgens herneemt zij volledig het middel zoals uiteengezet door haar echtgenoot in diens verzoekschrift in het kader van zijn beroep bij de Raad, gekend onder het dossiernummer 71 643.

Inzake het beroep van verzoeksters echtgenoot, gekend onder voormeld dossiernummer, oordeelde de Raad bij arrest nr. 64 769 van 13 juli 2011 als volgt:

“2. Over de rechtspleging

2.1. Volgens verzoeker strekt onderhavig verzoekschrift ertoe “conform artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 de schorsing en de nietigverklaring te bekomen” van de bestreden beslissing.

2.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij citeert uit het Algemeen ambtsbericht Kosovo van juni 2009 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken een passage waarin op algemene wijze wordt gesteld dat de veiligheidssituatie van Roma in Kosovo verschilt van gebied tot gebied en varieert naargelang de specifieke groep waartoe men behoort. Voorts haalt hij een passage aan waarin wordt gesteld dat de Roma in Kosovo, gelet op de slechte sociaaleconomische omstandigheden waarin zij verkeren, behoren tot de meest kwetsbare groepen. Tevens haalt verzoeker een passage uit voormeld ambtsbericht aan waarin wordt verwezen naar het standpunt van UNHCR van juni 2006 inzake de positie van onder andere de Roma in Kosovo. Voorts citeert hij hieruit een passage aangaande de positie van gevluchte Kosovaren in Servië en verwijst hij naar het “opgeheven artikel 52, § 1, 4° van de vreemdelingenwet” daar dit de inspiratie van de gevolgd redenering zou zijn.

Verzoeker citeert verder artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Hij is van mening dat de commissaris-generaal “door het standpunt van UNHCR niet te volgen” artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 schendt. De bestreden beslissing steunt volgens verzoeker niet op juiste, juridisch aanvaardbare en wettige motieven en is niet behoorlijk naar recht gemotiveerd.

3.2.1. Hoe verzoekers verwijzing naar het opgeheven artikel 52, § 1, 4° van de vreemdelingenwet in casu dienstig zou kunnen zijn kan niet worden ingezien.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kent en deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg wordt in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aangevoerd en wordt het middel vanuit dit oogpunt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.3. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de "nationaliteit" begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, § 87).

De commissaris-generaal motiveert met recht dat dient te worden besloten dat verzoeker, gelet op zijn verklaring dat hij op het ogenblik van zijn vertrek uit Servië een geldig Servisch paspoort bezat (administratief dossier, stuk 6, p.3), beschikt over zowel de Servische als de Kosovaarse nationaliteit. Verzoeker betwist in onderhavig verzoekschrift niet dat hij de Servische nationaliteit bezit.

Hij weerlegt evenmin in concreto de door de commissaris-generaal gedane vaststellingen dat (i) zijn verklaring dat aan Roma-ontheemden in Servië steeds werd geweigerd zich aldaar permanent op een adres te registreren volledig haaks staat op de informatie in het dossier; (ii) het feit dat hij in Servië beschikte over een identiteitskaart die werd uitgereikt door de SUP van de gemeente Kragujevac impliceert dat hij over een vast domicilieadres beschikte in deze stad; (iii) de voorgaande vaststelling wordt ondersteund doordat hij eveneens beschikte over een paspoort dat werd uitgereikt door de SUP in Kragujevac; (iv) dit tevens blijkt uit de verklaring van zijn echtgenote dat 'Milutina Todorovica' het adres was dat vermeld stond op al hun identiteitskaarten en paspoorten. Voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, daar zij niet worden weerlegd, onverminderd overeind. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij in Servië sedert zijn aankomst in 1999 en tot in 2010 nooit over een permanent registratieadres zou hebben beschikt.

De commissaris-generaal motiveert voorts met recht dat (i) de geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt ondermijnd door een ernstige inconsistentie tussen zijn verklaringen, deze van zijn echtgenote en deze van zijn zoon; (ii) verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat hij in het kader van de beweerdde problemen van zijn gezin geen of onvoldoende beroep kan doen op de Servische autoriteiten voor hulp of bescherming; (iii) de Servische autoriteiten en de Servische politie blijkens de informatie in het dossier voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen garanderen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging; (iv) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij in Servië tevergeefs sociale hulp zou hebben aangevraagd en verzoeker bovendien zelf verklaarde aan eten en drinken geen tekort te hebben gehad; (v) uit de informatie in het dossier blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, doch integendeel haar beleid richt op integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging; (vi) de Servische autoriteiten redelijke maatregelen treffen ten aanzien van de minderheden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet; (vii) de neergelegde documenten aan voormelde vaststellingen geen afbreuk kunnen doen.

Verzoeker beperkt zich inzake de voormelde omstandige motivering tot het citeren van een passage uit het Algemeen ambtsbericht Kosovo van juni 2009 omtrent de positie van gevluchte Kosovaren in Servië, zonder deze in concreto op zijn situatie te betrekken. Voorts dient te worden opgemerkt dat deze passage handelt over de moeilijkheden die ontheemden uit Kosovo in Servië kunnen ondervinden bij het bekomen van een ontheemdenbewijs of bij het zich laten registreren als ontheemde of op een nieuw adres, alsmede over de problemen die dergelijke niet-geregistreerde ontheemden ondervinden. Hoe deze informatie op verzoeker van toepassing zou zijn kan niet worden ingezien. Reeds hoger werd immers vastgesteld dat hij beschikt over de Servische nationaliteit en dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij in Servië niet over een permanent registratieadres beschikte.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Servië een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.4. Gelet op de sub 3.2.3. gedane vaststellingen en de overige elementen in het dossier, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Servië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.2.5. Het middel is ongegrond."

Aangezien zij zich in feite en in rechte op de asielmotieven van haar echtgenoot beroept, blijkt uit het voormelde dat evenmin kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Omwille van voormelde elementen toont verzoekster evenmin aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS